

har tilladt, ved private Overenskomster, at lægge Gammelskatten fra den ene Ejendom, hvor den skulde ligge, over paa den anden. Efter at man havde faaet indrettet den gamle Matrikel af 1688, sørgede man nemlig ikke for, at der kom en Udstykningslovgivning, hvorefter denne Matrikel kunde holdes i Orden. Derfor solgte Folk Parceller af deres Ejendomme uden at lade Hartkornet og dermed Skatterne følge med, idet man optog i Kjøbesummen Vederlaget for, at de, der beholdt den gamle Del, betalte Skatterne, eller ogsaa ordnede man det saaledes, at de paa-gældende erlagde en aarlig Afgift, hvori Vederlaget for Skatten var gemt. Dette har fundet Sted i en meget lang Aarrække, ja omtrent i 100 Aar, da blev der sat en Stopper for det ved en Plakat af 2den August 1786. Man ser da, at det var gaaet saa vidt, at Staten begyndte at blive bange for, at de faste Ejendomsdele, som Hartkornsskatterne laa paa, bleve for smaa til at give den fornødne Sikkerhed for Skatten, hvorimod de afhændede Parceller bleve skattefri. I 1786 sanktionerede man, hvad der var sket ved den nævnte Plakat. Man satte en Stopper for, at dette Forhold fortsattes for Selvejernes Vedkommende, idet det blev paabudt ved Plakat af 2den August 1786, at Parceller ikke maatte afhændes uden Udstykning. Derimod blev der ikke truffet nogen Foranstaltning med Hensyn til Omfordeling af Fæstegods, og det blev derfor ved at gaa paa den Maade, at man kunde omfordele Fæstegods og handle med de gamle Skatter omtrent, som man vilde. Det var først i 1810, det blev bestemt, at ved Omfordeling af Fæstegods skal der, naar Taksation til den ny Matrikel har fundet Sted, ske Udstykning ligesom ellers. Forholdet var altsaa det, den Gang da den ny Matrikel udkom, at de gamle Skatter laa ret vilkaarligt efter privat Overenskomst paa Ejendommene, og navnlig var det i høj Grad Tilfældet, at Smaaejendomme, Huslodder, vare aldeles fri for gamle Skatter. Nu forekommer det mig, at nu kan man dog ikke ordne det saaledes, at man siger, alle de Folk, som mod et passende Vederlag have paataget sig at bære disse gamle Skatter, skulle nu have dem strøget, og de, der i sin Tid have betalt for at blive fri for Skatterne, skulle herefter gennem en Ejendomsskyld bidrage til at vederlægge, hvad Staten taber ved, at de stryges. Dette Forhold forekommer mig at være stridende mod al Retfærdighed og af den Beskaffenhed, at vi ikke kunne vedtage og sank-

tionere en Ordning, uden at der i hvert Fald sikres dem, der komme til at lide Uret derved, at de faa et passende Vederlag derfor. Jeg har ønsket at henlede Opmærksomheden paa dette Forhold, inden denne Behandling sluttes, thi jeg vil i hvert Tilfælde ikke kunne stemme for den Ordning, som nu foreslaas, i Tilfælde af, at der ikke ydes Retfærdighed paa dette Punkt.

Madsen-Mygdal: Der er fra forskellig Side fremkommet en Række Indvendinger mod de Bemærkninger, jeg havde Lejlighed til at fremkomme med i Gaar, og jeg maa sige, at adskilligt af, hvad vi saaledes have hørt fra forskellig Side, kunde nødvendigvis et Tilsvar fra min Side, men da Tiden nu er saa langt fremrykket, og det ikke er lykkedes mig at faa Ordet før saa sent, og da der endnu er Sager paa Dagsordenen, skal jeg blot henvisse til, hvad jeg havde Lejlighed til at udtale i Gaar om det foreliggende Forslag. Jeg skal derfor indskrænke mig til et Par meget korte Bemærkninger.

For saa vidt der fra forskellig Side er fremsat den Mening, at jeg skulde nære nogen som helst Betænkelighed ved en fuldstændig Ophævelse af Hartkornsskatten, saa er det en stor, stor Misforstaaelse. Enhver, som kender mit politiske Liv, vil ikke være i nogen som helst Tvivl i saa Henseende, og enhver, som opmærksom vil læse efter i Rigsdagstidenden, hvad jeg udtalte i Gaar, vil være paa det rene med, at jeg af ganske Hjerter vil være med til hvilket som helst Arbejde, som kan føre til en fuldstændig Ophævelse af Hartkornsskatter og Bygningsafgift. En anden Sager, at jeg har udtalt Frygt for, at det ikke skulde kunne lykkes i den korte Tid, der er tilbage af Rigsdagssamlingen, at naa til et Resultat, og navnlig fordi det, som Fler-tallet sætter i Stedet for den fuldstændige Ophævelse af Hartkornsskat og Bygningsafgiften, ikke tiltaler mig. Trods alt, hvad der er sagt fra forskellig Side i Dag, fra den ærede Ordfører (P. G. C. Jensen) og fra det ærede 12te kongevalgte Medlem (Bstrup) og vel ogsaa fra andre, staar det dog for mig som uomtvisteligt, at den foreslaede Ejendomsskyld er uigenneførlig. Den vil vende den tunge Ende nedad og vil i ganske særlig Grad komme til at ramme de mindre Ejendomme i Modsætning til den nuværende Hartkornsskat, der dog er ens for alle Ejendomme.

Hyad dernæst Indkomstkildebeskatningen angaar, saa udtalte jeg mig indgaa-